

TẢ CHUYỆN DU LỊCH TRONG THẾ GIỚI

CỔ TÍCH - VĂN MẪU 7

Đề bài: *Hãy kể một chuyến du lịch trong thế giới cổ tích, gặp gỡ với nhân vật mà em yêu thích nhất.*

Cuộc phiêu lưu vào thế giới truyện cổ tích Việt Nam

Đêm mùa hè, vàng trăng dịu dàng tỏa khắp nơi. Ánh trăng chảy tràn qua kẽ lá, đọng từng giọt lung linh trên chiếc chõng tre, nơi bà cháu em đang nằm hóng mát. Bà em có cả một kho truyện cổ tích mà lúc nào em cũng há hức đón nghe. Tiếng bà kể chậm rãi thủ thỉ bên tai ; em thấy mình bồng bênh lơ lửng trog thế giới thần kì...

Tiếng trống đồng rộn rã đâu đây. A, hôm nay là ngày vua Hùng mở hội chọn người kế vị. Hai mươi vị hoàng tử đã vào cung, các lễ vật lần lượt được dâng lên. Chao ôi, toàn những sản vật quý hiếm trên rừng dưới biển, những ngọc ngà châu báu lấp lánh dưới ánh mặt trời. Vua Hùng vẫn như còn băn khoăn điều gì. Vừa lúc đó, Lang Liêu bước vào. Khác với các anh, Lang Liêu vẫn mặc bộ quần áo nâu giản dị thường ngày. Chàng kính cẩn mở mâm lễ vật dâng vua cha. Một mùi thơm vừa mộc mạc vừa tinh khiết dậy lên. Vua Hùng tươi nét mặt và phán rằng:

- Đây chính là thứ lễ vật quý giá ta từng mong đợi ! Lang Liêu, con xứng đáng là người nối ngôi cha!

Lạ lùng quá ! Lễ vật gì đã khiến cho vua Hùng hài lòng đến thế ?

Em vội vã bước tới gần Lang Liêu:

- Lang Liêu ơi, chàng đã dâng vua cha lễ vật gì vậy ?

Lang Liêu mỉm cười:

- Cô bé ơi, có gì đâu ! Tôi đã dùng gạo nếp, đậu xanh, thịt lợn, để làm ra hai thứ bánh dâng lên vua cha. Bánh chưng vuông tượng trưng cho mặt đất, bánh giầy tròn là hình ảnh của bầu trời. Bằng chính sức lao động của mình, tôi muốn dâng lên Tiên Vương và cả vua cha trời đất này!

- Chà ! Hay thật ! Lang Liêu ơi ! Chàng sẽ là vị vua hiền tài nhất của muôn dân.

Tạm biệt Lang Liêu, em bước tiếp. Đang mãi mê ngắm nhìn cỏ cây, hoa lá, em bỗng giật mình nghe tiếng khóc tức tưởi đâu đây. Kia rồi... bên bờ giếng có một cô gái quần áo rách rưới đang khóc. Chẳng lẽ chị Tấm đây sao ?! Em khe khẽ hỏi:

- Chị Tấm ơi, chị có điều chi oan ức vậy ?

Chị Tấm ôm mặt nước nở:

- Mẹ con nhà Cám đã giết Bồng của tôi rồi ! Hu... hu...

Em lau nước mắt cho chị:

- Nín đi chị Tấm! Một con cá Bồng bé nhỏ, có gì mà chị phải tiếc thương đến thế!

- Nhưng đối với tôi lúc này, Bồng là tất cả! Bồng là người bạn tâm tình, là niềm an ủi. Mất Bồng, tôi đau khổ lắm!

Hiểu được nỗi lòng của chị, em dịu dàng khuyên:

- Một cô gái chăm ngoan, nhân hậu như chị nhất định sẽ được hạnh phúc, chị Tấm ạ!

Chị Tấm nhìn em, mắt ánh lên niềm hi vọng và tin tưởng.

Bỗng nhiên, một vầng hào quang lóe sáng, Bụt xuất hiện ngay trước mặt. Đưa tay chậm rãi vuốt chòm râu bạc trắng như bông, Bụt ân cần nói với chị Tấm:

- Cháu đừng buồn nữa! Cháu hãy tì xương Bồng bỏ vào lọ rồi chôn xuống chân giường. Ít lâu sau, điều kì diệu sẽ đến với cháu đấy, cháu ạ!

Chị Tấm chưa kịp cảm ơn thì Bụt đã biến mất sau làn khói sương hư ảo. Em cùng chị tìm xương Bồng nhưng tìm hoài không thấy. May sao con gà tốt bụng đã giúp chị tìm ra. Chị Tấm làm theo lời Bụt dặn. Lúc chia tay, em chúc chị gặp nhiều may mắn.

Em lại thông dong bước tiếp. Trên bãi cỏ non xanh, một bầy hươu đang nhón nhơ gặm cỏ. Em mãi mê bước theo chú hươu sao có cặp sừng tuyệt đẹp. Một khu rừng hiện ra trước mắt em. Tiếng chim hót ríu rít, suối chảy róc rách, những bông hoa rực rỡ lạ kì đang ngả đầu vào nhau thì thào trò chuyện. Em dừng lại trước một tảng đá lớn màu trắng đục. Cạnh tảng đá là một cây cau cao vút, tàu cau rủ xuống như âu yếm, chở che. Một dây trầu với những chiếc lá xanh mượt mềm mại quấn chặt lấy thân cau như chẳng muốn rời. Em thốt lên thích thú:

- Ô! Thì ra anh em, vợ chồng nhà họ Cao đã gặp nhau ở chốn này!

- Đúng đấy cô bé ạ!

Em giật mình ngẩng lên. Ngọn cau lắc lư thổ lộ tâm tình.

- Cô bé ơi, ta đã nghi ngờ vợ và em trai, những người thân yêu nhất của ta. Ta đã mắc phải một lỗi lầm không thể tha thứ. Nhưng điều may mắn cuối cùng là gia đình ta đoàn tụ ở đây thành một tổ ấm vĩnh hằng. Cô bé ơi, hãy trân trọng tình máu thịt và đừng để tâm hồn bị vấy bẩn bởi những điều nghi kỵ xấu xa...

Một giọt nước trong suốt như nước mắt từ tàu cau rơi xuống lá trầu không rồi rơi xuống tảng đá. Mắt em bỗng cay cay. Tình cảm yêu thương gắn bó của ba con người tội nghiệp này làm cho em cảm động.

Em tiếp tục cuộc phiêu du. Đến khi mỏi chân, em dừng lại trước cảnh tượng kì lạ: Một chàng trai tuấn tú nằm trên chiếc võng đào mắc giữa hai thân cây đang say sưa thối sáo. Trên triền đồi, đàn bò đông đúc đang thong dong gặm cỏ. Em vạch kẽ lá ra nhìn, sợ rằng một tiếng động mạnh lúc này sẽ phá hỏng mọi chuyện. Tiếng sáo vẫn du dương như tâm tình, như lời gọi.

Bỗng có tiếng cành cây khô gãy dưới bước chân. Chàng trai biến mất, chỉ còn Sọ Dừa lăn lóc trên đám cỏ xanh. Có lẽ đây là chàng Sọ Dừa trong câu chuyện cổ tích bà kể cho em nghe nhiều lần.

Lát sau, một cô gái xinh đẹp tươi cười bước tới bên chàng. Nàng mở chiếc giỏ mây ra, lấy cơm canh ân cần mời chàng ăn. Sọ Dừa ăn uống ngon lành. Trong khi đó, cô gái nhìn chàng với ánh mắt đầy thiện cảm. Khi cô gái ra về, em vội vàng chạy theo và hỏi:

- Chị ơi! Chị có phải là nàng Út con gái phú Ông không? Tại sao chị lại yêu chàng Sọ Dừa xấu xí?

Nàng Út tươi cười đáp:

- Em lạ lắm phải không? Lần đầu gặp Sọ Dừa, chị cũng có cảm giác sợ hãi như mọi người. Nhưng thấy ai cũng xa lánh chàng, mà chàng có tội tình gì nên chị lại thấy thương thương. Chàng phải chịu thiệt thòi quá nhiều. Chị muốn làm vui đi phần nào nỗi cô đơn buồn tủi của chàng. Dần dần, chị đã quên hẳn cái vỏ ngoài xấu xí của chàng. Chị nhận thấy chàng là một con người hiếu thảo, siêng năng và có một tâm hồn đẹp đẽ. Chị say mê tiếng sáo của chàng và chị đã yêu chàng từ lúc nào chẳng rõ.

- Ôi! Chị xinh đẹp và nhân hậu quá! Em chúc chị và chàng Sọ Dừa của chị được sống hạnh phúc bên nhau!

Em vừa dứt lời thì một đám mây ngũ sắc sà xuống bao quanh Sọ Dừa. Thoáng chốc mây tan, một chàng trai tuấn tú hiện ra. Chàng dịu dàng nắm tay nàng Út. Nàng Út bối rối định rút tay lại thì một giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên:

- Nàng đừng sợ! Ta chính là Sợ Dừa đây! Tấm lòng nhân hậu của nàng và lời cầu chúc chân thành của cô bé đã giúp ta trở lại làm người.

Nàng Út nắm tay em và thốt lên sung sướng:

- Trời ơi! Chị biết lấy gì để đền ơn em đây!

- Em xin chúc mừng anh chị!

Em choàng tỉnh dậy. Bà vẫn nằm bên cạnh, miệng móm mém nhai trầu. Mùi trầu nồng ấm phảng phất xung quanh. Em ôm chặt lấy bà rồi thì thầm: "Bà ơi! Bà chính là bà tiên đầy phép màu nhiệm. Bà đã cho cháu những giấc mơ thật tuyệt vời!".

Cuộc phiêu lưu vào thế giới cổ tích Đan Mạch

Đã bao giờ bạn gây tổn thương cho ai đó mà các bạn yêu quý chưa? Riêng tôi, chỉ mới đây thôi, tôi đã gây ra một việc làm để phải day dứt và thấm thía cái rét cắt da cắt thịt cùng mùi vị của những que diêm cháy lên từ ước mơ. Dù việc đó chỉ trong một giấc mơ nhưng tôi vẫn xin kể để mọi người cùng được biết.

Đang ngồi đọc sách trong phòng chợt tôi thấy một cánh cửa lạ kì xuất hiện trên tường. Tôi giật mình, cái cửa nào đây, cửa mở, một luồng gió mạnh hút tôi vào trong. Mắt tôi hoa lên, trong sự mơ màng ấy tôi chỉ kịp nhận ra mình đang nằm trên tuyết khí có một cánh tay lay tôi dậy:

– Luck dậy đi nào? Sao lại ngủ ở đây?

– Tôi... tôi ở đâu thế này! ông là ai?

– Thôi đi ông tướng, cha mày đây mà mày không nhận ra à? Rõ....

Người đàn ông cau mày. Tôi nhận ra trên khuôn mặt ông ấy sự bức bối rõ rệt. Tôi lại gặp câu hỏi:

– Đây là đâu?

– Đầu óc mày có làm sao không đấy? Đây là Copenhagen, nơi mà mày và tao đang sinh sống ở ngôi nhà đằng kia.

Tay ông chỉ phía những dãy nhà ổ chuột.

– Tao là cha mày đây.

Ngưng một lát ông nói:

– Thôi về nào, ông dịu giọng – về nào con!

Thế là tôi đã hiểu ra. Tôi đang ở đất nước Đan Mạch xa xôi, nơi có những bông tuyết rơi và truyện cổ tích. Nơi mà tôi từng mong đợi tới để gặp nhân vật cổ tích yêu thích: cô bé bán diêm, chú lính chì dũng cảm,... Khi tôi còn bé, giờ thì tôi đã thực hiện được một phần mơ ước. Tôi đã bình tĩnh trở lại, miễn cưỡng đi theo ông – người gọi tôi là con về nhà. Đi qua những dãy hàng tạp hoá, những ngôi nhà sang trọng tôi thấy có những cây thông giáng sinh trang trí thật đẹp mắt và những món quà nhiều màu.

Phải rồi, đêm nay là đêm Nô-en. Tôi nhận ra những tiếng hát bài thánh ca từ nhà thờ vang lên. Bước đi lảo xạo trong tuyết, tôi thấy ngón chân tôi cứng đờ, nhìn xuống chân tôi thấy đôi giày mình đã rách nát hết. Tưởng chừng chỉ vài bước nữa là chiếc giày sẽ bung ra. Tôi kéo lê từng bước về đến một ngôi nhà tối om, ọp ẹp. Không hề có một ngọn nến, một món quà hay một thứ gì của giáng sinh, chỉ có một chiếc chuông đồ chơi sứt mẻ. Thế đấy, đêm nay tôi phải xa nhà để đến nơi tồi tàn này chịu cái rét cắt da cắt thịt chẳng để làm gì. Phải rồi! Có lẽ ông trời đã giúp tôi đến đây để gặp được nhân vật cổ tích yêu thích mà bao lần tôi mong ước. Đến mười hai giờ đêm, khi những hồi chuông nhà thờ vang lên tôi rón rén bước ra khỏi nhà. Dù bị lạnh tê tái nhưng tôi vẫn muốn đi tìm gặp nhân vật cổ tích nào. Chỉ một thôi cũng được, trong thâm tâm tôi nghĩ như vậy nhưng liệu có thực hiện được và biết bao giờ tôi mới trở về nhà được? Tôi vẫn cứ đi, hai bên đường đèn sáng đủ màu, thỉnh thoảng có những cỗ xe ngựa phóng qua, những nơi tiệc tùng, hò hẹn. Tôi cảm thấy lạnh buốt ở những ngón chân.

Giày tôi đã rách tung ra rồi tôi phải đi chân đất. Đang đi bỗng nhiên tôi gặp một cô bé mặc bộ váy rách nát, đi đôi giày to gấp hai lần chân cô. Tôi đã không chịu đựng nổi sự lạnh giá nữa vì tôi sống ở miền nhiệt đới. Trong đầu tôi lúc ấy chỉ nghĩ cách nào ủ ấm cho đôi chân của mình. Vừa thấy cô bé đi qua, tôi liền ngáng chân cho cô bé vấp ngã, cô bé ngã xuống tuyết, cái giỏ đựng diêm rơi ra. Tôi vội cướp ngay lấy một chiếc giày còn chiếc giày kia tôi giật mạnh khiến nó văng ra giữa đường. Một cỗ xe ngựa chạy qua kéo theo cả chiếc giày đó. Tôi chạy vội đi, tôi hơi hối hận vì đã làm một việc không tốt. Nhưng tôi lại nghĩ chắc gì cô bé đã cần đến chiếc giày này. Nó to như thế chắc cô bé đã có mấy chiếc giày nhỏ đi bên trong và cả tất ấm nữa. Tôi đi chiếc giày vào bên chân trái, vừa đi tôi vừa nghĩ liệu cô bé còn chiếc giày nào không, cứ nhìn bộ váy rách rưới là đủ biết cô bé nghèo và cả vẻ mặt xanh xao nữa. Chắc cô bé đã đi bán diêm cả ngày, vẫn chưa được ăn uống gì. Có thể cô bé cũng sống trong ngôi nhà ổ chuột nào đó. Chắc hẳn cô bé không thể đi nữa vì quá lạnh và lại không có giày. Mình làm như thế có nên không? Nhưng nếu mình không có chiếc giày này thì cũng sẽ cứng đờ chân mất thôi. Tôi dừng lại, đầu óc phân vân, đúng lúc tôi cảm thấy có một cánh tay đẩy mạnh vai tôi. Tôi ngã nhào xuống tuyết và lập tức chiếc giày ở chân tôi bị giật mất. Một cậu trẻ tuổi tôi đã lấy chiếc giày đó và chạy thật nhanh. Tôi lờn lộn bật dậy đuổi theo cậu ta. Chưa bao giờ tôi chạy nhanh đến thế, tôi đã đuổi kịp và xô cậu ta ngã để giật lại chiếc giày. Tôi lại chạy về phía cửa hiệu tạp hoá nơi tôi đã lấy chiếc giày của cô bé. Tôi nhận thấy mình đã làm một việc thật hèn hạ và tôi cần phải trao trả ngay chiếc giày cho cô bé. Tôi lần theo

những vết chân trên tuyết, đi mãi từ khu phố này sang khu phố khác tôi đã tưởng mình mất dấu. Tôi vẫn kiên trì đi tìm, qua những gian nhà sáng ánh điện, mùi ngỗng quay thơm nức, tôi rẽ vào một con đường, tôi bắt gặp cô bé ở một cái hẻm giữa hai ngôi nhà. Cô bé ngồi sát vào tường cố thu đôi tay và đôi chân lại để chống chọi với gió rét. Tôi định cầm chiếc giày thể thao trả cho cô bé nhưng rồi lại lo sợ. Tôi sợ phải đối diện với cô, với những gì mà tôi đã gây ra. Thế đấy! Mỗi khi càn đến sự dũng cảm thì nó mất tiêu và thay vào đó luôn là nỗi lo sợ, sự hèn nhát. Tôi ngồi nép vào tường và quan sát cô bé. Cô bắt đầu lấy ra từng que diêm và quẹt. Đến lúc này tôi đã nhận ra rồi, có bé ấy chính là cô bé bán diêm mà tôi luôn mong được gặp. Vậy nên ngay từ đầu tôi đã thấy có gì đó thân quen ở cô. Ánh lửa loé lên, cô hơ đôi tay, tôi thấy trong mắt cô bé ánh lên niềm vui. Miệng cô xuýt xoa, tôi biết lúc đó cô đang nhìn thấy lò sưởi bằng đồng, sáng loáng, ôi! Cô bé tội nghiệp. Những ngón tay cô cố cầm que diêm thật lâu. Que diêm tàn và cô bé lại quẹt những que khác, những hình ảnh về ngỗng quay, cây thông dần hiện trong tâm trí tôi. Tôi cảm thấy một mối giao cảm rõ rệt. Thật lạ kì, đến que diêm thứ tư, bà của cô bé hiện lên rõ mồn một. Bà cô thật đẹp lão và hiện lên. Rồi cô nói gì đó với bà những lời nói xuất phát từ đáy lòng. Rồi cô quẹt tiếp tất cả những que diêm còn lại, ánh lửa nổi tiếp hiện lên cảnh tượng huy hoàng, bà cô hiện ra dang tay đón cô. Tôi thả chiếc giày xuống và quay mặt chạy đi. Tôi không đủ can đảm để nhìn cảnh tượng thần kì đó nữa. Lòng tôi vừa chan chứa niềm cảm thương và những câu tự trách mình. Không, tôi không muốn cô bé chết, không! Tôi hét thật to.

Tôi bừng tỉnh vì cái lay dậy của bố. Mồ hôi lạnh toát sống lưng. Tôi nắm chặt lấy bàn tay ấm áp của bố. Trái tim tôi muốn thốt lên những lời này: Giá như, giá như có thể một lần nữa quay lại con sẽ cứu được cô bé, giá như cuộc sống không nghiệt ngã đến thế... Nước mắt tôi tràn ra hai gò má, lòng tôi như thất lại.